

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 463
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗΝ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Καύχημα καὶ εὐδύνη

Πάν ὅ,τι συγκροτεῖ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχείον διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου περιέχεται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Δόγμα, παράδοσις, ἔθιμον, τελετή, ἁγιαστικά μέσα, τύποι πάντα ταῦτα, ἀποτελοῦντα ἀνάπτυξιν ἢ θεόπνευστον ἐρμηνείαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἔχουν πλέον μετουσιωθῇ εἰς βιώματα θρησκευτικά καὶ φέρουν τὸ κύρος τῆς ἱστορίας.

Κατὰ συνέπειαν διὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐκφράζεται μόνον ἡ ὑπερτάτη, ἡ μοναδική, ἡ θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς μετουσιούται ἡ ἀλήθεια αὕτη εἰς καθημερινὴν θρησκευτικὴν ζωὴν, εἰς πειθαρχημένον βίον.

Καὶ δι' αὐτὴν τὴν μοναδικὴν καὶ ὑπερτάτην ἔκφρασιν τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, ὀφειλομένην κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἰργάσθη, ἐν τῷ στενῷ βεβαίως μέτρῳ τῆς ἀνθρωπίνης συμβολῆς, ἡ ἑλληνικὴ διανόησις. Φιλοσοφικά σχήματα, πατέρες Ἐκκλησίας (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον), γλῶσσα προσεφέρθησαν, ὡς ἐξ ὑποχρεώσεως δῶρα, ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δύναται τις λοιπὸν νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι συνιστᾷ δικαίαν ἐγκαύχησιν ἡ ιδιότης τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλλήνος. Ἐγκαύχησιν, ἐπιβεβαιουμένην ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ ἀποτελοῦσαν ἀνεξίτηλον τίτλον τιμῆς.

Ὅλοι οἱ τίτλοι καὶ ὅλαι αἱ δόξαι, ἐν οἷς ἐγκαυχῶνται οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς φθορᾶς καὶ διαρκοῦν τόσον, ὅσον ἐπὶ γῆς ἡ ἀνθρωπίνη ματαιοδοξία· ἡ Ὁρθοδοξία ὅμως, ἀποτελοῦσα τὸν θεοῦφαντον χιτῶνα τῆς ψυχῆς, αὐτὰς ταύτας τὰς πτέρυγας τῆς, ἐπιβιοῖ πάσης φθορᾶς, ἀπὸ «ὑπόστασις δι' ἐλπιζομένων» καὶ «οὐ βλεπόμενων πραγμάτων ἔλεγχος» μετουσιούται εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐλπιζόμενα καὶ εἰς πράγματα βλεπόμενα ὑπὸ μόνον τῶν πνευμάτων δικαίων» τελειωθέντων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ πίστει.

Καύχημα λοιπὸν ὑπερκοσμίου ἀξίας ἡ Ὁρθοδοξία!

Ἀλλὰ καὶ πηγὴ τεραστίων εὐθυνῶν!

Ὅπως δὲν δύναται νὰ εὗρεθῇ θησαυρὸς πολυτιμότερος τῆς ψυχῆς κατὰ φυσικὴν συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄλλος τρόπος καταξιώσεως καὶ δικαιώσεως τοῦ

θησαυροῦ αὐτοῦ, τῆς ψυχῆς.

Ἐπαγρύπνησις λοιπὸν καὶ ἀκοίμητον ἐνδιαφέρον, μὴ τυχὸν ὁ ἄνθρωπος μετατοπισθῇ, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, ἀπὸ τὴν περιοχὴν καὶ τὸν χώρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ εἶναι τόσον εὐχερὴς ἡ μετατόπισις αὐτή, ὥστε ὁ ἄνθρωπος, ἐνίοτε, νὰ μὴ ὑποπτεύεται τὰς τοιαύτας μετατοπίσεις, ἐφ' ὅσον δὲν προσέξῃ.

Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτό, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ ἐπικέντρον τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, πρέπει νὰ διευρυνθῇ εἰς μίαν γενικωτέραν ἄμυναν, νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἀντίστασιν κατὰ πάσης ἐναντίον τῆς ὀρθοδοξίας ἐπιβουλῆς καὶ ἐκ λόγων ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ λόγων ἐπιβαλλομένων χάριν τοῦ τῆς ἀληθείας ἀγῶνος.

Τὸ ἐνδιαφέρον δὲ αὐτὸ καὶ ὁ χάριν τῆς ὀρθοδοξίας ἀγών, χωρὶς νὰ ἐκφυλισθῇ εἰς ἐριστικὴν ἀσημαντολογίαν, τότε μόνον θὰ εἶναι πλήρης, ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς ὅλα τὰ ὀργανικὰ στοιχεῖα τῆς ὀρθοδοξίας, εἰς τὴν ὅλην τάξιν καὶ εὐπρέπειαν τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Κυριακὴ τῆς ὀρθοδοξίας δὲν μᾶς ὑπενθυμίζει ἀγῶνας διὰ θεμελιώδη δόγματα τῆς πίστεως, ὡς τὸ τριαδικὸν ἢ τὸ Χριστολογικόν· ὑπογραμμίζει ὅμως ἐντονώτατα ὅτι καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ τέχνη, ὡς ἡ ζωγραφικὴ, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀντικείμενα τῆς τέχνης, ὡς αἱ ἱερὰ εἰκόνες ἀποκτοῦν μίαν ὅλως ἰδιάζουσαν σημασίαν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τύχῃ τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ ὑπὸ τοῦ πιστοῦ.

Καύχημα λοιπὸν καὶ εὐθύνη ἡ ὀρθοδοξία. Ἄλλ' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ψυχικὰ γνωρίσματα, αὐταὶ αἱ ψυχικαὶ ἀντιδράσεις διαγράφουν τὰ πλαίσια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὅταν παύσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ καυχᾶται δι' ἰδανικά, πρωτίστως δὲ κυρίως διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, καὶ νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν εὐθύνην δι' αὐτά, τότε κατέστη τόσον φρικτὰ ὑλώδης, ὥστε καὶ ἡ λέξις κτῆνος νὰ μὴ ἀποδίδῃ τὴν ἀθλίαν του πτώσιν.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω τοῦ Παπᾶ Σάββα Παπαδοπούλου ἐφημερίου Ἰ. Ν. Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου καὶ Νέστορος Θεσ/νίκης.

	Δραχμαὶ
Κ. Πολυγωνίδου	100
Θεμ. Λιόλιος	50
Ξεν. Μπενίτης	50
Διάφοροι ἄλλοι	180
Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου καὶ Νέστορος	200
Ἀνώνυμος	500
Φωτεινὴ	100
Ἐλ. Γρηγοριάδου	50
Ἀν. Μορφίδου	50
Ζαχ. Μυλωνᾶ	50
Χαρούλα Μηνᾶ	1.000
Ἰω. Ἀντωνιάδης	50
Εὐφρ. Ρῆγα	1.000
Διάφοροι ἄλλοι	136
Μαρ. Κουρῆ	50
Κων. Σαράφης	50
Σωτ. Δοῦρος	50
Σοφ. Γιαττικιάρογλου	150
Διάφοροι ἄλλοι	125
Μαρ. Λαζαρίδου	50
Ἀγγελ. Τουρίδου	200
Θεογν. Σαολόγλου	50
Εἰρήν. Αὐγερινοῦ	50
Διάφοροι ἄλλοι	147
Ἀναστ. Ἰατροπάλου	100
Οἶκογ. Δογματῆζ	50
Διάφοροι ἄλλοι	145
Εὐαγ. Γκιούμη	50
Ἐλένη Θεοχαρίδου	50
Ἐλισ. Ζαλοπούλου	50
Διάφοροι ἄλλοι	253

5.136

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ τῶν Γραφείων μας κ. Α. Μαν-
γογιάννη.

	Δραχμαὶ
Παναγιωτόπουλος Δημήτριος (Ἀθῆναι)	100
Γεώργ. Τριῖπος Ἀρχιτέκτων (Ν. Φάληρον)	17 444
Κύριος καὶ Κυρία Σπανοῦ (Ἀθῆναι)	100
Κυριαῖκος Βγενόπουλος (Ἐλευσίς)	32
Λουμίδης Ἀντώνιος (Ἀθῆναι)	500
Χαράλαμπος Κορομπλῆς (Τρίκαλα)	100
Ἀντώνιος Νικολακάκος (Ἡράκλ. Κρήτης)	50
Δημήτριος Δασόπουλος (Λεβάδεια)	100
Κων.τίνος Εὐαγγέλου (Λάρισα)	30
Εἰς μνήμην Κων.τίνου Σκαρπελέζου (Ἀθῆναι)	1.000
Καλαμιώτης Ζήσης (Θεσ/νίκη)	60
Ἱερεὺς Σάββας Παπαδόπουλος (Θεσ/νίκη)	500
Πελεκᾶνος Γεώργιος (Σαντορίνη)	20
Κοντοβουνίσκος Ἀντ. (Λεοντάριον Ἀρκαδίας)	56
Γερόντ. Φιλοθέη Ἀγ. Ταξιάρχαι (Σταμάτα)	3.000

23 092

5.136

28.228

103.795

ἐκ προηγουμένων

Γεν. Σύνολο

132.023

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ὑπεεσόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὗτος τῆς ψυχῆς σου ὁ ναὸς εἶναι ἀγιώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν Ἰουδαϊκόν. Διότι οὐδὲ διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος ἔλαμπε, καὶ ἀντὶ τῆς παβωτοῦ καὶ τῶν χερουβείμ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Πατέρα του καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔφερον ἐντός του.

Ἀλλὰ τώρα ὄχι πλέον, ἀλλ' ἔρημος μὲν καὶ γυμνὸς ἀπὸ τὸ κάλλος ἐκεῖνο καὶ τὴν εὐπρέπειαν εἶναι, ἀφοῦ τὸν θεῖον καὶ ἀνέκφραστον στολισμὸν ἀπεστερήθη, ἔρημος δὲ ἀπὸ πάσαν ἀσφάλειαν καὶ φύλαξιν καὶ οὔτε θύρα οὔτε μοχλὸς ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος νὰ προφυλάττῃ τὸν ναὸν τὸν ἐντός σου, ἀλλ' εἰς ὅλους εἶναι ἀνοικτὸς τοὺς ψυχοφθόρους καὶ αἰσχροὺς λογισμοὺς καὶ εἴτε ὁ λογισμὸς τῆς υπερηφανείας, εἴτε ὁ τῆς πορνείας, εἴτε ὁ τῆς φιλαργυρίας, εἴτε οἱ ἄλλοι, οἱ ἀπὸ τούτου, ἀκόμη μικρότεροι θελήσωσι νὰ εἰσρομήσωσι, κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, ἐνῷ πρὶν καθὼς ὁ οὐραϊὸς ἀπάτητος εἶναι ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ νοῦς ὁ ἰδικός σου ἐλεύθερος ἦτο ἀπ' αὐτοὺς καὶ καθαρὸς. Καὶ ἴσως ἀπίστευτα φανῶ, ὅτι λέγω εἰς μερικοὺς, οἵτινες τώρα τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν καταστροφὴν τὴν ἰδικήν σου διαβλέπουσι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς κλαίω καὶ πενθῶ, καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ κάμνω τοῦτο, ἕως ὅτου σὲ ἴδω πάλιν νὰ ἀνακτήσῃς τὴν προτέραν τῆς ψυχῆς σου καθαρότητα.

Διότι καὶ ἂν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀδύνατον φαίνεται ὅτι εἶναι τοῦτο, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν πάντα εἶναι δυνατόν. Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐγείρων ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πτωχὸν καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν τὸν πένητα, ἵνα καθίσῃ αὐτὸν μεταξὺ ἀρχόντων, μεταξὺ ἀρχόντων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ κατοικίζων τὴν στείραν ἐν τῷ οἴκῳ, καθιστῶν αὐτὴν μητέρα εὐφραυνομένην διὰ τὰ τέκνα τῆς. Μὴ λοιπὸν ἔλθῃς εἰς ἀπελπισίαν, μή' ἀλλ' ἔχε θάρρος καὶ ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἡμπορέσῃς νὰ μεταβληθῇς καὶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πρὶν ἀρίστην σου θέσιν.

Διότι ἂν ὁ βιάβολος τόσην εἰς σὲ ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν ἔλαβεν, ὥστε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐκείνην καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς εἰς τὸ ἔσχατον τῆς κακίας βάθος νὰ σὲ κατακοιμήσῃ πολὺ περισσότερον ὁ Θεὸς θὰ ἡμπορέσῃ πρὸς ἐκείνην πάλιν νὰ σὲ ἀνασύρῃ τὴν θέσιν καὶ νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὸ πρότερον πρὸς αὐτὸν θάρρος. Καὶ ὄχι τοιοῦτον μόνον, ἀλλὰ πολὺ μακαριώτερον θὰ σὲ διαπλάσῃ ἀπὸ ὅτι ἦσο πρότερον. Μόνον ἄς μὴ καταπέσῃ τὸ φρόνημά σου καὶ ἡ ποιήσεις σου, ὅτι δύναται ὁ Θεὸς νὰ σὲ κερδήσῃ πάλιν, μηδὲ νὰ ἀποκόψῃς τὰς καλὰς ἐλπίδας, μηδὲ νὰ πάθῃς ὅτι πάσχουσιν οἱ ἀσεβεῖς. Διότι οὐχὶ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων ἐμβάλλει συνήθως εἰς ἀπελπισίαν, ἀλλὰ τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ψυχὴν ἀσεβῆ. Διὰ τοῦτο ὁ Σολομὼν δὲν εἶπε γενικῶς ὅτι *Πᾶς ὅστις καταπέσῃ εἰς βάθος κακῶν ἀποθαρρύνεται καὶ ἀπελπίζεται, ἀλλ' εἶπεν ὅτι τοῦτο πάσχει ὁ ἀσεβὴς μόνος*. Διότι εἰς τοὺς ἀσεβεῖς μόνους συμβαί-

νει τοῦτο, τῆς ἀπελπισίας τὸ πάθημα, ὅταν καταπέσωσιν εἰς τὸ βάθος τῶν ἁμαρτημάτων. Καὶ ἡ ἀσέβειά των εἶναι, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἀναβλέψωσι πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν χάριν νοῦ νὰ ἐπανέλθωσιν ἐκεῖ ἀφ' οὔτου ἐξέπεσον. Διότι ὁ μικρὸς οὗτος τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἀπελπισίας λογισμὸς, καθὼς ζυγὸς τις ἐπικείται εἰς τὸν τράχηλον τῆς ψυχῆς καὶ τὴν καταναγκάζει πρὸς τὰ κάτω νὰ νεύῃ, τοιουτοτρόπως δὲ τὴν ἐμποδίζει νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Δεσπότην της, καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ λάβῃ ἔλεος καὶ θάρρος καὶ δύναμιν ἀπὸ αὐτόν. Ἄνδρὸς δὲ γενναίου καὶ θαυμαστοῦ ἴδιον εἶναι νὰ συντρέψῃ τοῦτο τῆς ἀπελπισίας τὸ ξύλον καὶ τὸν ἐπιθέτοντα αὐτὸ δῆμιον νὰ ἀποκορύσῃ καὶ τοὺς τοῦ προφήτου νὰ εἴπῃ λόγους: *Καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δούλης βλέπουσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυρίας της, τοιουτοτρόπως οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ ἰδικοὶ μας προσηλοῦνται πρὸς Κύριον Θεὸν τὸν ἡμῶν, ἕως οὗ λάβῃ οἶκτον δι' ἡμᾶς, Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, διότι εἰς πολὺν μεγάλην ἐφθάσαμεν ματάπτωσιν, καὶ ἐξηυτελίσθημεν ἕνεκα τῶν πρὸς σὲ ἁμαρτημάτων μας*. Θεῖα ἀληθῶς εἶναι ταῦτα τὰ διδάγματα καὶ ἀπὸ τὴν ὑψίστην ἀπορρέουσι φιλοσοφίαν. Εἰς μεγάλην, λέγει, ἐξουδένωσιν ἐπέσαμεν, καὶ ἀναριθμητὰ ὑπέστημεν κακὰ, ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ θὰ ἀνυψώσωμεν ἐν μετανοίᾳ καὶ θλίψει ἐλπίδι τοὺς ὀφθαλμοὺς μας πρὸς αὐτόν, οὐδὲ θὰ παύσωμεν νὰ τὸν παρακαλᾷμεν, πρὶν ἢ εἰσακούσῃ τὰς παρακλήσεις μας καὶ μᾶς δώσῃ ὅτι τοῦ ζητοῦμεν. Διότι τοῦτο εἶναι ἴδιον γενναίας ψυχῆς, τὸ νὰ μὴ καταλίπῃ μηδὲ νὰ ἀπαυδᾷ ἀπέναντι τοῦ πλήθους τῶν δεινῶν οὐδὲ πρέπει, ὅταν πολλὰκις ζητῶμεν καὶ ἀποτυγχάνωμεν, νὰ ἀφήνωμεν διὰ τοῦτο πάσαν προσπάθειαν κατὰ μέρος, ἀλλὰ νὰ ἐπιμένωμεν ἕως ὅτου μᾶς ἐλεήσῃ, καθὼς καὶ ὁ μακάριος Δαυὶδ λέγει:

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝ ΤΩ ΚΗΠῳ ΤΗΣ ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ

ΣΤΑΥΡΟΥ Π. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΥ - ΓΑΜΒΡΟΥΛΙΑ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ὁγκώδης τόμος 360 σελίδων. Περιλαμβάνει 1) Περιλήψιν Παλικοῦ ζητήματος, 2) Περίοδον μεγάλαν διωγμῶν καὶ θέσιν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχῶν ἐναντι τούτων. 3) Λευκὴν Βίβλον ὡς τὴν ἀφηγοῦνται οἱ παθόντες. Πολύτιμον ἀπόκτημα παντὸς Χριστιανοῦ Ὁρθοδόξου. Τιμαὶ δραχ. 50.

Παραγγελίαι, Ἀρχιμανδρίτην Πανάρετον Πετρίδην, Κάνιγγος 32 Ἀθήνας 147.

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

ΠΕΡΙ ΑΔΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

(Κατὰ ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Οὔτε ἐξ ἀδίκων κερδῶν εὐεργεσίαι πρὸς τὸν ἔχοντα ἀνάγκη εἶναι δεχταί εἰς τὸν Θεόν· οὔτε ὁ ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν ἀπέχων, εἰς οὐδένα μεταδίδῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἀδικούντων, καὶ δῶρα εἰς τὸν Θεὸν νὰ προσφέρωσιν ἐπιχειρούντων, ἔχει γραφῇ «Ὁ φράσσων τὰ ὦτα αὐτοῦ, μὴ εἰσακούειν πένητος, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ εἰσακούων αὐτοῦ». Διὰ τοῦτο ἡ Παροιμία (τοῦ Σολομῶντος) συμβουλεύει. «Τιμᾶν τὸν Κύριον ἀπὸ τῶν δικαίων πόρων, καὶ ἀπάρεσθαι (δί' εἰν ἀπαρχὰς) αὐτῷ ἀπὸ τῶν καρπῶν δικαιοσύνης». Διότι ἐξ ἀδικίας καὶ ἀρπαγῆς μέλλεις νὰ προσφέρῃς εἰς τὸν Θεόν, κάλλιον εἶναι νὰ μὴ ἀποκτήσῃς τοιαύτην κτήσιν, μῆτε νὰ προσφέρῃς ἐξ αὐτῆς. Πάλιν, ἐὰν ἀποκτῶν ἐκ δικαίων κόπων, δὲν προσφέρῃς εἰς τὸν Θεὸν προσφοράς, ἐκ τῶν ὁποίων τρέφονται πτωχοί, ἀρπαγὴ εἰς σὲ θὰ λογισθῇ, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου, ὅτι «Αἱ ἀρπαγαί, καὶ τὰ ἐπιδέκατα μεθ' ὑμῶν εἰσιν, καὶ ἔσται ἡ ἀρπαγὴ ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν». Πρέπει λοιπὸν ἔλεον καὶ κρίσιν συνδυάζοντες νὰ ἀποκτῶμεν μὲν (ὑπάρχοντα) μετὰ κρίσεως, νὰ δαπανῶμεν δὲ εἰς ἔλεον (ἐλεημοσύνην) κατὰ τὸ γεγραμμένον. «Ἐλεον καὶ κρίσιν φυλάσσω, καὶ ἔγγιζε πρὸς τὸ Θεόν σου διαπαντός»· ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Λοιπὸν ἐνταῦθα ἅς ἐξετάξῃ τις τὸν ἑαυτὸν του,

καὶ ἅς προσέξῃ ὁ πλούσιος τοὺς κόπους του, ἐκ τῶν ὁποίων προσφέρει δῶρα εἰς τὸν Θεόν, μήπως τὸν πένητα κατεδυνάστευσε· μὴ τὸν ἀσθενέστερον κατεβίασε· μὴ τὸν ὑποκείμενον εἰς αὐτὸν ἐπλεονέκτησε. Διότι ἐπειδὴ ἔχεις ἐξουσίαν δὲν πρέπει νὰ βλάβῃς, μὴδὲ διότι ἔχεις δύναμιν, πρέπει νὰ πλεονεκτῇς, ἀλλὰ μᾶλλον δεῖξον ὅτι, ἐνῷ εἶχες τὴν ἐξουσίαν ἔδειξας δικαιοσύνην. Ὅχι, ἐνῷ διότι δὲν δύνασαι, ἀλλ' ἐνῷ νὰ παραβῇς δύνασαι, δὲν παραβαί νεις, ἀλλὰ παρέχεις τὴν ἀπόδειξιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπακοῆς καὶ τοῦ φόβου. Ἐὰν δὲ ἀφαιρῶν τὰ τῶν πενήτων δίδῃς εἰς τοὺς πένητας, προτιμότερον θὰ ἦτο, ὥς ἐλέχθη, μῆτε ν' ἀρπαγῇς, μῆτε νὰ δίδῃς. Διότι ἀπατάς τὴν λογισμόν σου ὅτι (δῆθεν) προσφέρεις (ὑπὲρ τῶν πτωχῶν) προσφοράν· θίαν προσφέρεις ἐξ ἀδικίας. Ἐνῷ μέλλεις ἄλλον πτωχὸν νὰ ἐλέησῃς, ἐκεῖνον ἐλέησον, τὸν ὁποῖον ἀδικεῖς· εἰς τοῦτον μεταχειρίσου φιλανθρωπίαν, εἰς τοῦτον χάρισαι, καὶ θὰ ἐκκληρώσῃς ἔλεον μετὰ κρίσεως. Διότι δὲν θὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν πλεονεξίαν ὁ Θεός, οὐδὲ συγκοινωνὸς θὰ γίνῃ ὁ Κύριος ληστῶν καὶ ἀρπαγῶν. Διότι ὅχι, ὅτι δὲν δύναται νὰ τρέφῃ τοὺς πένητας, (διὰ τοῦτο) ἀφῆκεν αὐτοὺς· ἀλλὰ τὴν δικαίαν καὶ φιλάνθρωπον καρποφορίαν παρ' ἡμῶν ζητῶν διὰ ἰδικήν μας εὐεργεσίαν. Διότι ἐλεημοσύνης ἐξ ἀδικίας δὲν γίνεται, οὔτε ἀπὸ κατάρας· εὐλογία. Διότι λέγει ὁ Θεός, ὅτι «Ἄ ἐμίσουν ἐποιεῖτε, καὶ ἐκαλύπτετε δάκρυσι τὸ θνησιαστήριόν μου». Διότι δὲν δέχεται ὁ Θεός τὰ δῶρά σου, ἐὰν λυπῇς τὸν ἀδελφόν σου. Διὸ λέγει· Ἐὰν προσφέρῃς τὸ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου (Τσακού), ἔνθα παραπλευρῶς ἡ οἰκοπεδικὴ ἔκτασις, ἡ προοριζομένη διὰ τὸ ἰδρυθησόμενον Οἰκοτροφεῖον.

δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐκεί μνησθήσῃς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγαθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἔλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου». Ἐνθυμήθητε καὶ τὸ τοῦ Ζαχαρίου, ὅστις προτιθέμενος νὰ δώσῃ τετραπλάσια ὅ,τι ἠδίκησε, οὕτω ἐκ τῶν ὑπολοίπων χρημάτων τὰ ἡμίση ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν δέχεται τὰ ἐξ ἀδικίας, ἐὰν μὴ ἀποκατασταθῶσι αἱ κατὰ τῶν ἀδικηθέντων πλεονεξίαι· καὶ ταῦτα μὲν (λέγομεν) πρὸς τοὺς ἐξ ἀδικίας τὰς ἐλεημοσύνας ποιοῦντας.

Πρὸς ἐκεῖνον δέ, ὅστις νὰ ἀδικήσῃ μὲν φυλάττεται, νὰ ἐλεήσῃ δὲ ἀμελεῖ, λέγομεν ὅτι «**Δένδρον ἀκαρπὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται**». Καὶ οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον δένδρον θὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν οὐράνιον γεωργὸν τὸν λέγοντα, ὅτι ἦλθε ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ σικκῇ καὶ δὲν εὔρε, καὶ διατάσσοντα νὰ ἐκκοπῇ αὕτη, ἵνα μὴ τὸν τόπον καταλαμβάνῃ. Διότι ὁ πλούτος ἄλλοτε μὲν ἕνεκα οἰκονομίας δίδεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὥς εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν Ἰακώβ καὶ τοὺς τοιοῦτους· ἄλλοτε δὲ πρόσκλησις (Θεοῦ), ἵνα βελτιωθῇ κατὰ τοὺς τρόπους ὁ λαμβάνων, ὅστις μετὰ τὴν τοσαύτην παρὰ Θεοῦ εὐνοίαν, ἐπιμένων εἰς τὴν ἀδικίαν, ἀναντιρρήτως καθιστᾷ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπόδικον εἰς κατάρκειν...

Τὸ χειρότερον εἶδος τῆς πλεονεξίας εἶναι τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις εἰς τοὺς ἐνδεεῖς οὔτε ἐκ τῶν φθειρομένων πραγμάτων. Ποῖον, λέγει ὁ πλεονέκτης ἀδικῶ φυλάττων τὰ ὑπάρχοντα τὰ ἰδικά μου; Ποῖος εἶναι

ὁ πλεονέκτης; Ὁ μὴ ἐμμένων εἰς τὴν αὐτάρκειαν. Ποῖος δὲ ὁ ἀποστερητὴς; Ὁ ἀφαιρῶν τὰ τοῦ ἄλλου. Σὺ δὲ δὲν εἶσαι πλεονέκτης, καὶ ἀποστερητὴς, ὅταν ὅσα πρὸς οἰκονομίαν (παρὰ Θεοῦ) ἐδέχθῃς, ταῦτα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου οἰκιοποιήσῃς. Ἄραγε ὁ μὲν ἐνδεδυμένον ἀπογυμνῶν, λωποδύτης θὰ ὀνομασθῇ, ὁ δὲ γυμνὸν μὴ ἐνδύων, δυνάμενος τοῦτο νὰ κάμῃ, ἄλλης τινὸς ὀνομασίας ἄξιος εἶναι; Τοῦ πεινῶντος εἶναι ὁ ἄρτος, τὸ ὅποιον σὺ κατακρατεῖς τοῦ γυμνητεύοντος εἶναι τὸ ἱμάτιον, τὸ ὅποιον σὺ (ὡς πλεονάζον) φυλάττεας εἰς ἀποθήκας, τοῦ ἀνυποδύτου τὸ ὑπόδυμα, τὸ ὅποιον (ὡς ἀχρησιμοποίητον) ἔχεις καὶ σήπεται· τοῦ ἔχοντος ἀνάγκην εἶναι τὸ ἀργύριον, τὸ ὅποιον εἰς τὴν γῆν κεχωσμένον ἔχεις. Ὅσοι τοσοῦτους ἀδικεῖς, εἰς ὅσους νὰ δίδῃς ἡδύνασο.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀναγνώστας «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸ ὑπέρροχον ἀπολογητικὸν σύγγραμμα «**Συνοπτικὰ περὶ Θεοῦ, ψυχῆς καὶ θρησκειῶν καὶ περὶ τῆς ἐξειδικιασμένης ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ**» τοῦ κ. Αναστασίου Πιερίου, ὅπερ συγκείμενον ἐκ σελ. 189, τιμᾶται δραχ. 30 καὶ διατίθεται παρὰ τοῦ συγγραφέως, εἰς τὴν διεύθυνσίν του (Φρυγίας 6 Ἄνω Ἰλίσια, Τηλ. 772.329), εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Ἐκθεσις Χριστιανικοῦ Βιβλίου», ὁδὸς Φιλοθέης 11, πρόκειται περὶ ἐκδόσεως ἀξιολόγου, καθότι ἀξιόλογα εἶναι καὶ τὰ ἄλλα πρό τινας ἐκδοθέντα συγγράμματα τοῦ κ. Πιερίου.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥ

Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου 1964 ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μερκουρίου Καλοσκάμη ἡ ἐκ τῆς πόλεως Ντόρτμουν τῆς Γερμανίας καταγομένη Μαρία Thomae (Μαρία Θωμά), με ἀνάδοχον τὴν Αἰκατερίνην Ντελρόσου. Ἡ αὐταπάρνησις καὶ ὁ ζήλος τῆς βαπτισθείσης διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ἀνευ προηγουμένου καὶ ἀποδεικνύουν περιτράνως τὴν μεγίστην ἀγάπην τῶν ἑτεροδόξων διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ
Κάνιγγος 32 — Τηλ. 628,280

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Φεβρουαρίου 1965

Ἀριθ. Πρωτ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὡς εἶναι γνωστὸν ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶ-
νος εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντιμετωπίζουν ἅπαντα τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα θέματα εἰδικά τε
καὶ γενικά, ὡς εἶναι :

1) Ἡ ἐπιδίωξις παρὰ τῆς Πολιτείας τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν
πιστῶν.

2) Ἡ ἐπίλυσις παρὰ τῶν ἀρμοδίων, εἰδικῶν θεμάτων ἀφορῶντων τὰ ἐπὶ μέρους Παραρτήματα.

3) Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἐσωτερικῶν δυνάμεων ἡμῶν πρὸς διατήρησιν τῶν Πατρῶν Παραδόσεων (δια-
λέξεις, ὁμιλίες, λειτουργία κατηχητικῶν σχολείων, ἑορταί, συγκεντρώσεις κλπ.).

4) Ἡ περίθαλψις καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν ἀπομάχων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Κληρικῶν.

5) Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν ἀπόρων ἐνοριτῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ

6) Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἡ ἀπόκτησις **Οἰκοτροφείου** πρὸς κατάρτισιν στελεχῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγῶνος, (Ἱερέων, Ἱεροκηρύκων, Ἱεροψαλτῶν), τῶν ὁποίων τόσην ἀνάγκην ἔχει σήμερον ὁ ἀγών.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλομεν ὑμῖν ὅτι ἤδη ἐξεδόθη ἡ σχετικὴ ἄδεια ἀνεγέρσεως τῆς οἰκοδομῆς
καὶ ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀνέγερσις μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος—οἰκοτροφείου, ἐπὶ
οἰκοπέδου δωρηθέντος εἰς πευκόφυτον περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Συνοικία Τσακοῦ).

Τὰ ὡς ἄνω θέματα ἔχουν σχέσιν μὲ ἅπαντας τοὺς ὁμόφρονας ἀδελφούς ἡμῶν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλά-
δος διὰ τὴν προώθησιν τῶν ὁποίων, πλὴν τῶν καταβαλλομένων προσωπικῶν προσπαθειῶν τῆς Κεντρικῆς
Διοικήσεως καὶ τῆς ἠθικῆς συμπαραστάσεως ὑμῶν, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ὕλική συμβολὴ ἁπάντων τῶν ἀδελ-
φῶν ἡμῶν.

Στηριζόμενοι συνεπῶς εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ εἰς τὴν
ἐπιβληθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν οἰκονομίαν, διὰ τῆς περιστολῆς τῶν ἐξόδων τῶν Γραφείων εἰς τὸ ἐλάχιστον, εἴ-
μεθα βέβαιοι ὅτι συντόμως θὰ συγκεντρωθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ εὐδαγῶς τούτου
ιδρύματος, φωτογραφίαν τοῦ ὁποίου θέλομεν ἀποστείλῃ συντόμως (προοπτικόν).

Μέχρι σήμερον τὰ Παραρτήματα οὐδὲν ποσὸν συνεισέφερον εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος, διὰ τὰς δαπάνας, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, αὗται δὲ ἀντιμετωπίζονται κυρίως ἀπὸ
τὰ ἔσοδα τῆς κηροδοσίας ἐλαχίστων Ἱερῶν Ναῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ διαφόρους
δωρεᾶς τῶν πιστῶν.

Ὅθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις, καθώρισε τὴν καταβολὴν μιᾶς μικρᾶς μηνιαίας
συνδρομῆς ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965, ἁπάντων τῶν Παραρτημάτων, κυμαινομένην ἀπὸ 100—500 δραχμᾶς
ἀναλόγως τῶν μελῶν αὐτῶν,

διὰ τὴν ἀνελλιπῇ καταβολὴν τῆς ὁποίας, ἐπαφίεται εἰς τὰ διακρίνοντα ὑμᾶς χριστιανικὰ αἰσθήματα. Λίαν
συντόμως θέλομεν ἐφοδιάσῃ ὑμᾶς δι' ἐνὸς τριπλοτύπου ἀποδείξεων εἰσπράξεων τοῦ ἐνοριακοῦ φιλοπτώ-
χου Ταμείου, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εἰσπράξετε ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος ἡμῶν ἐκτάκτους εἰσφορὰς
αὐτῶν, ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ οἰκοτροφείου, τὸ προῖόν τοῦ ὁποίου θὰ ἀποστέλλεται ὑπ' αὐτοῦ διὰ ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου Μαριόλη, ὁδὸς
Κάνιγγος 32 Ἀθήνας Τ. 147. μετὰ τῶν ἀντιστοίχων ἀποκομμάτων ἐκ τοῦ στελέχους τῶν τριπλοτύπων ἀπο-
δείξεων (κιτρίνου χρώματος ἀποδείξεις), ἐξ ὧν νὰ ἐμφαίνεται τὸ εἰσπραχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ποσόν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω παρακαλοῦμεν ὅπως καταβάλητε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐκπλή-
ρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, διὰ τῆς τακτικῆς καταβολῆς τῆς ὀρισθείσης
ὡς ἄνω μηνιαίας εἰσφορᾶς ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς εἰσπράξεως προαιρετικῆς εἰσφορᾶς μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ
Παραρτήματος ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστὸς θὰ ἀνταμείψῃ ὑμᾶς διὰ τοὺς καταβαλλομένους, ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, κόπους.

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Ὁ Πρόεδρος

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Συμβ. τοῦ
Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἐκκλησίας

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

† Ἀρχ)πος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 — Τηλ. 628.280

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαρτίου 1965

Ἀριθ. Πρωτ. 288

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π ε δ σ

*Ἀπαντῶν τὰ ἐκκλησιαστικά Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοπάτης
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ πολυπόθητα

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Φαιδρὰ καὶ πανένδοξος ἐγγίζει καὶ πάλιν ἡ χαροποιὸς ἐπέτειος τῆς νίκης τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότους.

Ἡ ἐπέτειος αὕτη, τὴν ὁποίαν μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνέχει ὅλως ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν.

Καὶ ἡμεῖς, ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν, συνεχίζομεν μὲ ἀγωνιστικὴν διάθεσιν καὶ ἡρωικὴν ἐπιμονὴν τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀντιταχθέντες εἰς τὴν συνωμοτικὴν ἀπόπειραν ἐπιβολῆς ἀντορθόδοξων καὶ πεπλανημένων μεταρρυθμίσεων.

Καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, καὶ οὐδεὶς ὁ διαφεύσων ἡμᾶς, ὅτι διὰ τῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τῆς ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογῆτου ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἀνεστειλομεν καὶ ἡμποδίσαμεν σειρὰν ὅλων προγραμματισμένων καινοτομιῶν, ὁδηγουσῶν εἰς τὸν προτεσταντισμὸν καὶ Παπισμὸν, καθ' ὑπόδειξιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ληστρικοῦ Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, ἐπὶ τοῦ περιβοήτου προτεσταντοπλήκτου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη.

Ἀξίζει λοιπὸν τῷ ὄντι νὰ ἑορτάσωμεν καὶ νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν ἐπίσημον ταύτην Κυριακὴν, οὐ μόνον κατὰ λόγον ἱστορικοῦ χρέους, ἀλλὰ καὶ ἐκ λόγων ἀγωνιστικῶν, ἵνα ἀποτελεσματοτικώτερον καὶ μετ' ἠύξημένου ἐνθουσιασμοῦ συνεχίσωμεν τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Πρὸς τοῦτο ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἤχθη εἰς τὰς κατωτέρω ἀποφάσεις :

1) Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ τελεσθῇ εἰς ἅπαντας τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς ἐπιμνημόσυτος δέησις τῶν ψυχῶν Ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων, Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, ὅσοι ἠγωνίσθησαν καὶ προεκινδύνευσαν ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνι.

2) Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς Κυριακῆς νὰ λάβῃ χώραν Παλλαϊκὴ συγκέντρωσις ἐν τῇ εὐρυχωρῇ αἰθούσῃ τῆς σεβαστῆς φίλης ὁργανώσεως τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν», παρὰ τὴν ὁδὸν Μετάνδρου 4. Κατ' αὐτὴν τὴν συγκέντρωσιν, γεννησομένην ἀπὸ τῆς 4 ἀπογευματινῆς θὰ πραγματοποιηθῶσιν: α) Ἐπίκαιρος ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ.κ. Αὐξεντίου. β) Ὁμιλία ὑπὸ τοῦ π. Μάρκου γ) Θεολόγου Καθηγητοῦ. δ) Ἐκτέλεσις θρησκευτικῶν ὕμνων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΑΥΤΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΥΣΙΑΣΗ. Ἡ προσέλευσις συνιστᾷ μαχητικὴν ὑποχρέωσιν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ προταχθῇ πάσης ἄλλης κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὑποχρέωσις.

Θὰ πρέπει νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι δὲν ΑΠΕΘΑΝΑΜΕΝ καὶ ὅτι δὲν ΔΙΕΛΥΘΗΜΕΝ, ὅπως ὁραματίζονται οἱ ἐχθροὶ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν, ὅτι προηγήθημεν εἰς τὴν μάχην κατὰ τῆς ὁσημέραι αὐξανομένης ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὰς παραδόσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας θυσιῶν καλοῦμεν ἅπαντας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, γέροντας καὶ νέους, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὴν μεγάλην συγκέντρωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὥραν 4ην.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ἐντολῇ αὐτῆς

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΠΑΦΑΙ ΝΕ ΤΟΥΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΣ

Αί τελευταῖαι ἐπαφαὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου μετὰ τοὺς ἀρχηγούς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς, Ἀγγλικανικῆς καὶ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας δίδουν λαβὴν εἰς τὴν διατύπωσιν πολλῶν σχολίων ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων.

Αἱ ἐν λόγῳ ἐπαφαὶ—γεννᾶται τὸ ἐρώημα—θα ἀποβῶσι λυσιτελεῖς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ μήπως τὸ ἐπιτελούμενον μέγα βῆμα εἰς τὴν θεολογικὴν προσέγγισιν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μείωσιν τοῦ γοήτρου αὐτῆς;

Πάντως, ὁ πιστὸς Κυρίου λαὸς εἶναι λίαν ἐπιφυλακτικὸς ἔναντι τοιοῦτων ἐπικοινωνιῶν, ἐπαφῶν διαλόγων, συνομιλιῶν καὶ ἐν γένει ἐκδηλώσεων, καθότι οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῇ νὰ ἴδῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπεμπολουμένην «Τριάνκοντα ἀργυρίους» εἰς τοὺς ἐτεροδόξους, ὑποτασσομένην καὶ ὑποδουλουμένην εἰς τοὺς ποικιλωνύμους ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ μειονεκτοῦσαν ἔστω καὶ ἐλάχιστον εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως θεῖον μεγαλεῖον καὶ τὴν υπερβάλλουσαν αἴγλην τῆς!

ΟΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΑΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΝΟΥΤΣΟΥ ΑΘΕΟΙ

Καθ' ἃ ἀναγράφονται καθ' ἡμέραν εἰς τὸν Ἡμερήσιον Τύπον ἐκ μέρους τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ φορέως αὐτῆς κ. Παπανούτσου, ἀποδεικνύεται σαφέστατα, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑποστηρικταὶ του εἶναι ἐντελῶς ἀσεβεῖς, ἂν ὅχι κατὰ τὸ φρόνημα, τουλάχιστον κατὰ τὸ ἐκφραστικὸν τῶν λεξιλόγιον. Τὴν σαθρὰν ἐπιχειρηματολογίαν τῶν καταρρέπτων αἱ γυνῶμα μεγάλων ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ κ. πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, ὅστις διεκήρυξε σαφῶς πρὸς τοὺς φοιτητάς: «ὡς ἐκπρόσωπος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν θεωρῶ καθήκον μου νὰ σᾶς τονίσω, ὅτι οὐδεμία ἀνακάλυψις ἠδυνάτισε τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν». Δὲν εἶναι συνεπῶς εὐχερὲς εἰς τὸν κ. Παπανούτσου καὶ τοὺς ὑποστηρικτάς τῶν ἀπόψεών του νὰ δογματίζουσιν σφαλερῶς καὶ πεπλανημένως ἐπὶ θεμάτων πίστεως καὶ ἠθικῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπάρχει μία τοιαύτη ὑγιὲς ἀντίδρασις ἐκ μέρους ἀξιολόγων φυσιογνωμιῶν!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΠΟΡΙΑΝ

Διατὶ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς τὴν βεβήλωσιν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων ὑπὸ βαρβάρων ἔθνων καὶ ἀπίστων.

Ὁ ὁσῖος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης δίδει τὴν ἀπάντησιν.

«Μὴ θαυμάσης, ἀγαπητέ, διότι τῶν ἑαυτοῦ ἀνακτόρων ὁ Θεὸς οὐ φείδεται, ὅταν φόβον τῇ γῇ ἐπαφίσιν. Ἐχει γὰρ ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς τὴν τούτων ἀκριβῆ διασάφισιν. Εἰ γὰρ τῆς ἀγίας κιβωτοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ἐξέδοτο αὐτὴν ἀλλοφύλοις σὺν ἱερεῦσιν αὐτοῖς ἀνομήσασιν, καὶ πόλιν ἁγιάσμα-

τος, καὶ Χερουβὶμ δόξης, καὶ στῆλιν, καὶ προφητεῖαν καὶ χρίσμα, καὶ δήλωσιν εἰς καταπάτημα καὶ μiasμὸν ἐπέδοτο ἔθνεσιν, οὐδὲ τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἀρχάντων φείδεται Μυστηρίων, ἵνα τῶν ἑαυτοῦ ἀπλῶν μὴ φειδόμενος εἰς φόβον καὶ σωφρονισμὸν τοὺς πταίοντα; κλίνῃ, ἀπληρεστέραν περιμένοντας ἐφ' οἷς πράττουσι τιμωρίαν. «Ὁλολυξέτω γάρ, φῆσι, πίνυς, ὅτι πέπτωκε κέδρος» (Ζαχαρ. 11, 2) τῶν ἰσχυρῶν πιπτόντων, τὰ ἀσθενέστερα καὶ δευνέσθωσαν. Πιπτόντων γὰρ ἀσεβῶν, φησὶν ὁ Σολομών, δίκαιοι κατάφοβοι γίνονται».

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ, ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ

Ἡ προβολὴ ἐσχάτως πολλῶν ταινιῶν μετὰ βρωμερὸν περιεχόμενον, πόρρω ἀπέχον παντελῶς ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιωματῶν, ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν τοὺς παιδαγωγούς τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς ἐκπαιδευτικούς καὶ γονεῖς, οἵτινες ἀνεστατώθησαν κατ' αὐτάς καὶ προσέβησαν εἰς ἐντόνους διαμαρτυρίας.

Οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τοῦ ὧς ἄνω μεγίστου κοινωνικοῦ προβλήματος ἀδρανοῦν καὶ οὐδέποτε ἐξεδήλωσαν τὸ πρέπον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν λήψιν τῶν ἐνδεικνυμένων μέτρων. Οὕτως, ἡ νεότης δαμνέται ἐκπλίττει καὶ καταβαρυνθεύεται ἠθικῶς καὶ οὐδεὶς τῶν ὑπευθύνων παραγόντων μεριμνᾷ καὶ ἀνησυχεῖ διὰ τὸ δγκούμενον καὶ ἐπεκτεινόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα ρεῦμα διαφθορᾶς καὶ ἀνθρωπικότητος. Ὡς συγκινηθούσιν τέλος πάντων ἐκ τῆς συνεχῶς συσσωρευομένης ἠθικῆς φθορᾶς καὶ ἀσταθμότητος πνευματικῆς ἀθλιότητος οἱ ἀρμόδιοι, διότι ἄλλως ἢ Ἑλλὰς θὰ ἀποβῇ χώρα τῶν ἀπολεσθέντων ἰδεωδῶν καὶ ὑψηλῶν ἠθικῶν ἀξιών, αἵτινες ἀποτελοῦν τὸ ἀληθὲς νόημα καὶ τὴν πραγματικὴν οὐσίαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

ΑΙ ΑΣΕΒΕΙΣ ΘΕΟΡΙΑΙ ΤΟΥ Δρ. ΜΠΟΥΡΝ ΚΑΤΑΡΡΕΟΥΝ

Αἱ δούστατοι καὶ καινοφανεῖς ἀπόψεις τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιστήμονος, Δρ. Μπούρν, περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ συγκεκριμένως περὶ τῆς λιποθυμίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ προεκάλεσαν μέτρι τοῦδε τὴν ἀγανάκτησιν πολλῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες τὸν ἐκάκασαν διὰ τὰς παραδόσεις αὐτὰς θεωρίας του καὶ τὸν ἐχαράκτηρισαν ὡς ἀναρμόδιον νὰ ἀσχολῆται μετὰ τὰ ἄσχετα πρὸς τὴν ἐπιστήμην του θέματα ταῦτα. Οὐδεὶς ἐπικροτεῖ τὰς ἀπόψεις τοῦ «προσοδευτικοῦ» ἀναισθησιολόγου Ιατροῦ. Ἐξ ὅλων τούτων ἀποδεικνύεται σαφῶς, ὅτι τὸ ὑπέρτατον θαῦμα τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ, οὔτε καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, διότι ἀποτελεῖ τὸ κοσμοϊστορικώτερον τῶν γεγονότων τῆς Ἰστορίας, τὸ ὁποῖον συνεκλόνησε βαθύτατα καὶ τοὺς μεγαλυτέρους τῶν ἀπίστων καὶ ἀθέων.